

Благочестивият фландърски граф не познаваше измамата и коварството. И се свенеше заради Целгуба и тъмната ѝ душа.

Гъста синева забули четвъртитото прозорце. Сянка запълна из ~~стаята~~ ^{книжницата}, бавно заличи очертанията на предметите...

В далечената отекнаха черковни клепала. Бодуен коленичи, прекръсти се и дълго изпна молитви. След това седна въз ложето си, подпря чело на ръка ^{и потъна} в мисли и спомени. Не забеляза кога един прислужник влезе и закачи пламтищата борина на желязната халка.

Невесели спомени, тъжни мисли. Той бе научил от царицата, че Дандоло е умрял, че херцог Ренке дьо Три е избягал от Филиповград, че Сяр се е предал на Калонца, че сега той се готви за нов поход към Филиповград, който роменти ще предадат нему.

Вратата тихо се отвори, страха донесе храна и запалена борина.

Часовете минават. Но Бодуен стои неподвижен все на едно и също място. Храната му стои непобутната. Не му се яде, не му се ^е спи.

Той се мъчи да отклони мисли от безнадежното си положение. Няма никакъв ^{измър} ~~надежда~~, че Анри ще може някога да дойде и да го освободи от това непристъпно гнездо. А иначе ^{само нечия} ~~никой не~~ може да му помогне. Той дълбоко въздъхва и се мъчи да ^{му} ~~разуши~~ с песен тежката си мъка. Гласът му се разнася из стаичката тихо и несмело. Стара, бранна песен...

*Taillefer qui moult bien cantoit
Sur un cheval qui tost aloit*

Тъжният глас бавно заглъхва. Бодуен оборва глава. Навън се чува само шума на Етъра, който буйно плиска в кулата тъмните си вълни.

Друга песен бавно изниква до устие му. Благочестивата песен, която жена му Мария толкова обичаше да пее??.